

N° 159. Landstingets Forhandlinger.

2513. 1ste Beh. af Finantslovs. f. Finantsaaret

der det ikke saaledes; der er aldrig bygget en kunstig Fæstning, der ikke kan ødelægges. Men hvad kræve vi da af vore Søforter? Lad os se, hvad vi fornødig have oplevet. Være de parisiske Forter bedre end vore Søforter eller endog blot saa gode? De stode ganske vist — anlagte dengang, da Thiers og Soult vare Ministre — tilbage for vore Søforter; men hvad have de ikke udrettet? De have ganske vist ikke afværget, at Paris blev erobret, det er ikke den Opgave, man kan forlange løst af saadanne Fæstningsværker, at de skulle forhindre, at en Plads bliver erobret; men de anlagte Forter have gjort, at Paris forsvarede sig i 4 Maaneder, og at Frankrig fik 4 Maaneder til at prøve, om det havde Kræfter til efter de store Ulykker, hvort dets Regjering letsindigt havde ført det; endelig at forsvare sig. Forsøget mislykkedes for Frankrig, men det var et ganske uhyre Resultat af Paris's Forter, at Krigen forlængedes i 4 Maaneder. Og vore Søforter ville, hvis de efter et fjendtligt Angreb er begyndt, holde sig i 3 Uger, ja blot i 14 Dage, have gjort den allerførste Tjeneste til at sætte vore Skibe i virkelig brugbar Stand og til at samle vore Tropper fra Sjælland og de andre Der og Sylland, saalænge vi kunne vedligeholde Forbindelsen. Det er Søforternes Opgave; deres Opgave er ikke den at være uindtagelige, men Opgaven er at yde et foreløbigt Forsvar, der gjør os det muligt at optage Kampen med de til vor Raadighed staaende, tilsidst afgjørende Midler, og det er Landtropperne og vore Pantserkibe. Skibene behøve Søforterne, og ville vi ikke have Søforterne, saa lad os brænde vore Skibe, eller, hvis de ikke kunne brænde, fordt de ere af Jern, saa lad os smelte dem og bruge dem til Plougjern. Nu er det ikke min Hensigt at dette Dieblif at ville forsøge paa at forsøge Bevillingen til Søforterne. Jeg tror ikke, det kunde sættes igennem; og da vi dog end ikke med den dobbelte Bevilling vilde saa dem fuldstændig bevæbnede, saa siger jeg: Vi ere

28de Februar,

70de Mode. Ordentlig Samling, 1870—71.

fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 2514

komme ind paa at sride langsomt fremad; men lad os dog forudsætte, at vi ville sride frem og erkjende, at det er et nyttigt og nødvendigt Forsvar, og lad os ikke forlange, at det skal være et uindtageligt Forsvar. Lad os ikke sige, at vi ville have vort Søforsvar i en aaben Havn, hvor det een Dag, efter at Fjenden har besluttet, at den dybe Fred skal ophøre, er ødelagt.

Jeg tror saaledes, at der er meget væsentlige Punkter i Finantsloven, der trænge til at komme under fornyet Prøvelse, og det er mit indstændigste Ønske, at Prøvelsen maa føre til Forandringer. Jeg har villet udtale dette som Landstingsmand, og jeg vil ønske, at andre Medlemmer ville udtale det Samme, for at det kan staa klart, at Landstinget ligesaa vel som Ministeriet, og uafhængigt af det, ønsker en fornyet Prøvelse. — Jeg skal dog endnu tilføje en Ting. Naar baade Landstinget og Regjeringen ønske en fornyet Prøvelse, og en alvorlig Prøvelse, og vi ville trænge paa en Forandring, saa er det, tror jeg, Ministeriets naturlige Opgave at forelægge os Ændringsforslagene i den Form, hvort det, Alt vel overvejet, tror, at de bør stilles. Efter at Landstinget har antydet, at det ikke blot vil støtte Ministeriet passivt, men ogsaa ønsker at gaa jevnfides med Ministeriet i at trænge paa Forandringer i det andet Things Beslutninger, tror jeg, at det er rigtigt, at Ministeriet overtager den formelle Ledelse.

Formanden. Det erede Medlem yttrede i Begyndelsen af sit Foredrag en Betslagelse over, at alle samtlige Ministre igaar kunde være tilstede her. Jeg kan dele denne Betslagelse, men det maa ikke overses, at skulde det have været Tilfældet, da maatte Folkethinget som i denne Tid holder daglige Møder, have ladet Tiden gaa hen ubenyttet eller i alt Fald mindre vel benyttet.

Østrup: De Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at fremføre i Anledning af